

Fod for Fald og førte ham frelst gennem alle Forvildelser?

Han havde sat sig hen til Vinduet, der vendte ud mod en stille, mennesketom Gyde. Han boede lidt tilvejs og saae ud over en Vrimmel af røde Tage og rygende Skorstenspiber, bag hvilke Solen just var gaaet ned. Næsten paa hvert andet Tag laa en Storkerede; og henad Mønaasene vaklede Storkeunger paa lange Ben, advarede og vejledede af Forældrene, der stod paa Reden og skræppede.

Det var, som om han først nu helt forstod sig selv og hvad der var foregaaet med ham de sidste Dage. Vistnok var han allerede paa Kærsholm bleven sig sin Kristendom bevidst; men det havde dog mere været den opskræmte Samvittigheds Magtsprog, han der havde bøjet sig for, end Hjertets og Forstandens overbevisende Vidnesbyrd. Først i disse Øjeblikke opgik Troen for ham som et Erkendelsens Lys, der gennembrød Stemnings-
taagerne. Mens han sad der med Haanden under Kinden og saae ud paa de mange lodret opstigende Røgsøjler og paa de flyvefærdige Storkeunger, der tegnede sig mod den gulrøde Aftenhimmel, fuldbyrdedes i hans Sjæl det store Under, den ny Menneskefødsel, der saa længe havde været forberedt.

Da han den næste Morgen igen gik ud paa Kirkegaarden, var Fortidens Skygger manet bort